

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босна и Херцеговина**

Predmet br.: S1 1 K 016464 14 Kri

Datum objavljivanja 06.07.2015. godine

Datum pismenog otpravka: 07.09.2015. godine

**Predsjednik Vijeća sudija: HALIL LAGUMDŽIJA
član sutkinja: Željka Marenčić
član sutkinja: Minka Kreho**

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

Protiv

Čoloman Jasmina

PRESUDA

**Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:
Gordana Tadić**

**Branilac optuženog:
Senad Dupovac**

SADRŽAJ

I. OBRAZLOŽENJE	5
1. Uvod	5
2. Provedeni dokazi	5
2.a) Tužilaštvo BiH.....	5
2.b) Odbrana.....	5
3. Završne riječi.....	6
3.a) Završne riječi Tužilaštva.....	6
3.b) Završne riječi odbrane	7
4. Procesne odluke.....	9
4.a) Odluka o zaštiti svjedoka.....	9
4.b) Izuzetak od neposrednog izvođenja dokaza.....	9
4.c) Protek roka od 30 dana	10
II. ZAKON KOJI SE PRIMJENJUJE	11
III. OPĆA RAZMATRANJA U VEZI S OCJENOM DOKAZA	12
IV. NAVODI OPTUŽNICE	13
IV a) Pravna kvalifikacija krivičnog djela.....	13
IV b) Status žrtava.....	14
IV c) Oružani sukob.....	14
IV d) Napad na sela na području općine Vitez.....	15
IV e) Napad na dom u Počulici.....	18
Zaključak.....	19
V. DA LI JE OPTUŽENI UČESTVOVAO U UBISTVIMA PRED DOMOM U POČULICI?	21
V a) Pripadnost jedinici.....	21
Zaključak.....	22
V b) Prigovor zakonitosti odbrane na radnju prepoznavanja	22
Zaključak.....	24
V c) Identitet počinioca.....	24
Zaključak.....	28
V d) Izveštaj 7. muslimanske brigade o izvršenom uviđaju u Počulici.....	29
VI. ZAKLJUČAK	31
VII. ODLUKA O TROŠKOVIMA POSTUPKA I IMOVINSKOPRAVNOM ZAHTJEVU	33
VIII. DOKAZI	34
Prilog I (dokazi Tužilaštva)	34
Prilog II (dokazi odbrane).....	37

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine, Vijeće u sastavu sudija Halil Lagumdžija, kao predsjednik Vijeća, sutkinje Željka Marenčić i Minka Kreho, kao članova Vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Bešlija Aide, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Čoloman Jasmina, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) Krivičnog zakona BiH, sve u vezi s članom 29. i 180. stav 1. istog zakona, povodom optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: T20 0 KTRZ 0008981 14 od 16.07.2014. godine, koja je izmijenjena dana, 17.07.2014. godine, nakon održanog usmenog, glavnog i javnog pretresa, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Gordane Tadić, optuženog Čoloman Jasmina i njegovog branioca Senada Dupovca, nakon tajnog vijećanja i glasanja, Vijeće je donijelo, a predsjednik Vijeća dana, 06.07.2015. godine, javno objavio, sljedeću:

P R E S U D U

Optuženi Čoloman Jasmin, sin Muhameda i majke Mejreme rođene Ekmečić, rođen 10.09.1975. godine, u Zenici, JMB, nastanjen u ulici broj, državljanin, narodnost....., oženjen, otac dvoje maloljetne djece, ranije osuđivan

Na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je,

U toku ratnog stanja u Bosni Hercegovini i oružanog sukoba između Armije Republike Bosne i Hercegovine i Hrvatskog vijeća obrane, u svojstvu pripadnika Diverzantsko-izviđačkog voda 7. muslimanske brigade Armije R BiH, u mjestu Počulica, općina Vitez, postupajući suprotno odredbama zajedničkog člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine koja zabranjuje povrede koje se nanose životu i telesnom integritetu, naročito sve vrste ubistva, osakaćenja, svireposti i mučenja, **tako što je**

dana, 24.04.1993. godine, oko 09,00 ujutro, zajedno sa njemu poznatim pripadnikom 7. muslimanske brigade Armije BiH, naoružani došli pred kuću Refika Mujezinovića u selu Vrhovine, općina Vitez, te istog pod prijetnjom oružja prisilili da ih svojim vozilom marke Golf bijele boje, vozi u pravcu sela Počulica, općina Vitez, da bi nakon oko jedan kilometar vožnje naredili da zaustavi auto tačno ispred Omladinskog doma u Počulici, znajući da su u domu bili zatvoreni civili hrvatske nacionalnosti i postupajući u namjeri da iste liše života, odnosno da im nanesu povrede tjelesnog integriteta, izašli iz vozila naoružani automatskim puškama, pa nakon što od čuvara, zaštićenog svjedoka „A“, koji je obezbjeđivao dom, nisu uspjeli dobiti ključeve, ispalili više rafala iz automatske puške kroz zatvorena vrata doma, na koji način su lišene života tri osobe, i to: Papić Pero, Vidović Jozo i Vidović Ivo, a devet osoba je ranjeno, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić, uslijed čega su nastupile povrede životnog i tjelesnog integriteta oštećenih.

Čime bi,

Počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c), KZBiH u vezi sa članom 29.i 180. stav 1. istog zakona.

U skladu sa članom 189. stav 1. ZKPBiH, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

I OBRAZLOŽENJE

1. UVOD

Optužnicom Tužilaštva BiH broj T20 0 KTRZ 0008981 14 od 16.07.2014. godine, potvrđenom dana, 18.07.2014. godine optuženom Čoloman Jasminu radnjama opisanim u optužnici, na teret je stavljeno počinjenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.173 stav 1. tačka c) KZ BiH (ubistvo i povrede tjelesnog integriteta), u vezi sa čl. 29. i 180. stav 1. istog zakona.

Glavni pretres u ovom krivičnom predmetu je otvoren dana, 12.09.2014. godine

2. PROVEDENI DOKAZI

2.a) Tužilaštvo BiH

U toku dokaznog postupka Tužilaštvo BiH je izvelo dokaz saslušanjem sljedećih svjedoka: Sivro Nedžad (saslušan dana, 12.09.2014. godine); Svjedok "A" (saslušan dana, 19.09.2014. godine); Šemso Spahić (saslušan dana, 17.1.2014. godine); Krišto Robert (saslušan dana, 24.10.2014. godine); Brković Ana i Brković Štefica (saslušane dana, 31.10.2014. godine); Refik Mujezinović (saslušan dana, 23.04.2015. godine); te vještak dr. Hamza Žujo (saslušan dana, 07.11.2014. godine).

Spisak materijalnih dokaza koje je tužilac prezentirao i uveo u spis dati su u prilogu I presude i čine njen sastavni dio.

2.b) Odbrana

U toku dokaznog postupka odbrana je izvela dokaz saslušanjem svjedoka: Drotić Narcis i Avdić Zihret (saslušani dana, 07.05.2015. godine), te optuženi Čoloman Jasmin (saslušan dana, 27.05.2015. godine).

Spisak materijalnih dokaza koje je odbrana prezentirala i uvela u spis dati su u prilogu broj II presude i čine njen sastavni dio.

3. ZAVRŠNE RIJEČI

3.a) Završne riječi Tužilaštva BiH

Tužilaštvo u svom završnom izlaganju ističe da su Sudu prezentovani dokazi koji upućuju na zaključak da je u vrijeme obuhvaćeno optužnicom postojalo ratno stanje u BiH, i to dokaz-Odluka Predsjedništva BiH o proglašenju ratnog stanja od 20.06.1992.g. Osim toga, ovu okolnost su potvrdili i saslušani svjedoci, opisujući početak sukoba između Armije BiH i HVO-a još u martu 1993. godine, koji su prerasli u otvoreni rat dana, 16.04.1993. godine. Nadalje, materijalnim dokazima dokazano je da je optuženi Čoloman Jasmin u relevantno vrijeme pripadao diverzantskom vodu 7.muslimanske brigade Armije BiH (dokazi T-19, T-20 i T-21).

Kada je u pitanju predmetni događaj, Tužilaštvo ističe da iz iskaza saslušanih svjedoka-oštećenih, i to Brković Ane, Brković Štefice i Papić Ante, te pročitanih izjava svjedoka na glavnom pretresu, proizlazi da je dana, 24.04.1993.g. u mjestu Počulica, u jutarnjim satima došlo do napada ispred ulaznih vrata Omladinskog doma u Počulici gdje su bili zatočeni civili hrvatske nacionalnosti. Samom napadu, prethodila je galama stražara i nepoznatih vojnika, da bi se nakon toga, začulo više rafala kroz zatvorena vrata, kojom prilikom su pomenuti svjedoci ranjeni. O činjenici ranjavanja i smrti govori i medicinska dokumentacija, kao i izvodi iz matične knjige umrlih, te nalaz vještaka Hamza Žuje (dokazi T25-T30, te dokazi T6-T8), kojima se dokazuje da je tom prilikom došlo do stradanja ukupno tri civila i ranjavanja devet civila hrvatske nacionalnosti, a koji su bili prethodno zatočeni u Domu.

Nadalje, Tužilaštvo je analiziralo iskaze ostalih saslušanih svjedoka, i to Sivo Nedžada, zaštićenog svjedoka A i Refika Mujezinovića, koji saglasno potvrđuju u svojim iskazima sam tok događaja, pri čemu je je svjedok Sivo Nedžad potvrdio da je kritičnog dana vidio optuženog Čoloman Jasmina ispred saniteta u Vrhovinama kako naređuje Refiku Mujezinoviću da ga vozi svojim bijelim golfom u pravcu Počulice, a isti svjedok je izvršio i radnju prepoznavanja optuženog prilikom ispitivanja u istrazi, te na glavnom pretresu u sudnici. Ostali pomenuti svjedoci su na isti način potvrdili sam tok događaja, te izvršili prepoznavanje optuženog Čoloman Jasmina u sudnici označavajući kao aktera samog događaja, a na što upućuje i dokaz tužilaštva T-18, tj. zapisnik o obavljenom uviđaju.

Kada su u pitanju svjedoci odbrane, Tužilaštvo je navelo da isti nisu mogli sa sigurnošću da potvrde navode odbrane o alibiju optuženog, a uz to, obzirom da svjedoci Avdić Zihret i Dročić

Narcis posjeduju kaznenu evidenciju, isti nisu kredibilni i Sud ne bi trebao pokloniti vjeru njihovim iskazima. Isto se odnosi i na iskaz samog optuženog u svojstvu svjedoka, koji nije uspio dokazati da nije počinio djelo koje mu se stavlja na teret.

Obzirom na sve navedeno, Tužilaštvo smatra da je na nesumnjiv način dokazano da je optuženi Čoloman Jasmin počinio krivično djelo koje mu se dispozitivom optužnice stavlja na teret, te predlaže da se isti oglasi krivim i kazni po zakonu.

3.b) Završne riječi odbrane

Odbrana prije svega ističe da na osnovu dokaza izvedenih u toku postupka, Tužilaštvo nije uspjelo dokazati, van razumne sumnje, krivičnu odgovornost optuženog Čoloman Jasmina, za djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. Nadalje, odbrana osporava i pravnu kvalifikaciju krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, navodeći da Krivični zakon BiH nije bio na snazi u vrijeme izvršenja krivičnog djela, te je, uzimajući u obzir princip zakonitosti, pravo na pravično suđenje, princip vremenskog važenja zakona odnosno princip zabrane retroaktivne primjene prava, neophodno primijeniti blaži zakon za izvršioca. S tim u vezi, branilac ukazuje i na odluku ESLJP u predmetu Maktouf-Damjanović, u kojoj je Sud utvrdio da je krivični zakon SRRJ blaži za konkretnog učinioca, iz kojih razloga odbrana u ovom predmetu, smatra da je obzirom na visinu zapriječene kazne za isto krivično djelo, potrebno i u ovom predmetu primijeniti KZ SFRJ kao blaži zakon.

Nadalje, odbrana je analizirala iskaze saslušanih svjedoka i istakla da su svjedoci očevici iznjeli različita viđenja o bitnim činjenicama, na način da nijedan svjedok nije potvrdio iskaz svjedoka Refika Mujezinovića, na čijem iskazu je, kako to odbrana tvrdi, skrojena optužnica, obzirom da je prije njegovog saslušanja u istrazi, istraga za isti događaj vođena protiv osumnjičenog Sivo Safeta, komandanta 325. brigade u Počulici. Tek nakon što je saslušan svjedok Refik Mujezinović dana, 10.05.2014.godine, istraga koja je vođena još od 2007. godine protiv tada osumnjičenog Sivo Safeta, se od tada vodi protiv optuženog Čoloman Jasmina.

U nastavku odbrana je ukazala na sve kontradiktornosti u iskazu svjedoka Refika Mujezinovića, te je isti dovela u vezu s iskazima svih ostalih svjedoka Tužilaštva, uključujući i oštećene u ovom predmetu, te ukazala na najvažnije razlike, i to: dok svjedok Refik Mijezinović tvrdi da su mu kritičnog dana, dok je stajao kod svog golfa ispred saniteta, prišla dva vojnika sa uperenim puškama i naredili mu da ih vozi, isti događaj drugačije opisuje svjedok optužbe Nedžad Sivo, koji je inače dobro poznavao Refika Mujezinovića. Ovaj svjedok je rekao da je zatekao Mujezinovića kako stoji i razgovara s jednim vojnikom koji je držao položenu pušku i ista nije bila

uperena u njega, nakon čega Mujezinović i taj jedan vojnik sjedaju u auto. Nadalje, dok je svjedok Mujezinović rekao da je nakon pucnjave, oba vojnika vratio svojim vozilom istim putem u Vrhovine, svjedok Sivro Nedžad je izjavio da je odmah nakon što je čuo pucnjavu, krenuo pješke prema Prnjavoru, gdje je stigao nakon nekih 20 minuta i da se tom prilikom nije sreo s Mujezinovićem, s kojim bi se morao sresti da se on vraćao istim putem, kako je to svjedok Mujezinović na pretresu i tvrdio, a niti ga je vidio tada svjedok A koji se, takođe, vraćao istim putem iz komande gdje je otišao po ključ. Takođe, dok je svjedok Mujezinović tvrdio da je pred Dom stigao autom s dva vojnika, stražar ispred doma, inače svjedok A, je rekao da su došle samo dvije osobe i to pješke i da auto nije vidio. Zatim, svjedok Mujezinović je rekao da, nakon što je stražar rekao vojnicima da nema ključ od Doma, da je isti skočio s podzide i otrčao prema dole, dok je stražar (svjedok A) rekao da je otišao prema gore u komandu po ključ.

Odbrana je dalje analizirala i iskaze oštećenih i to iskaz svjedoka Ane Brković i Šetice Brković, koje su kritične prilike bile zatočene u Domu, te su iste ranjene. Tako su svjedoci Ana Brković i Štefica Brković pomenule prisustvo jedne ženske osobe ispred Doma u vrijeme izvršenja djela, što niko od ostalih svjedoka nije potvrdio. Takođe svjedok Ana Brković je rekla da je bio jedan napadač, i to u crnom odijelu, crne frčkave kose, u crnoj jakni, a prisustvo jedne osobe ispred Doma je potvrdio i oštećeni Papić Ante.

Obzirom na sve navedeno, odbrana smatra da je zbog nedosljednosti u iskazima svjedoka po pitanju hronologije i dinamike događaja, ostalo nepoznato koliko je bilo zapravo napadača, kako su isti došli pred Dom, kako su bili obučeni, ko je pucao, gdje su potom otišli itd. Zbog toga, odbrana smatra da Vijeće iskaz svjedoka Refika Mujezinovića ne smije prihvatiti kao vjerodostojan.

Nadalje, odbrana se osvrnula i na svjedoka odbrane koji su svjedočili na alibi optuženog, navodeći da je svjedok Avdić Zihret, koji je bio saborac optuženog, rekao da je bio pripadnik jednog od izviđačkih vodova, te da je njemu i optuženom bio nadređeni Fuad Mujčinović, dok je komandir drugog diverzantnog voda bio Fehim Mujezinović. Svjedok Narcis Dročić koji je bio komandant jedinice Patriotske lige iz Zenice i koji se nalazio u kritično vrijeme na ratištu u Ahmićima, je rekao da je naknadno saznao za događaj u Domu, istakavši da je kontrolu nad istim imala mjesna vojna jedinica, čiji pripadnici su ga i obezbjeđivali. Svjedok optužbe Šemso Spahić je potvrdio da je u okviru 7. muslimanske brigade bilo više izviđačkih vodova, da je optuženi Čoloman Jasmin bio pripadnik njegove jedinice, a da je jednim od vodova komandovao Fehim Mujezinović, a zamjenik mu je bio Fahrudin Radinović. U vezi samog događaja, svjedok je

rekao da je čuo da je lice po nadimku Roki to počinio, te isključuje povezanost njegove jedinice s predmetnim događajem, posebno iz razloga što je ta jedinica imala strog kodeks ponašanja.

Konačno, odbrana se posebno osvrnula na prigovor zakonitosti kada je u pitanju prepoznavanje optuženog koje je u istrazi izvršio svjedok Nedžad Sivro, ističući da je radnja prepoznavanja obavljena suprotno odredbi člana 85. stav 3. ZKP BiH. S tim u vezi, odbrana tvrdi da svjedok nije prethodno dao detaljan opis optuženog, osim što je rekao da je bio mlađe dobi i srednjeg rasta, da su mu potom predočene fotografije deset lica, koji su se vidno razlikovali od optuženog i uz to su bili i vidno stariji, budući da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela imao 17 godina. Osim toga, kada mu je na pretresu predочен dio zapisnika s fotografijama kako bi pred Sudom izvršio prepoznavanje, zapisnik je već bio potpisan od strane svjedoka ispod slike na kojoj se nalazi optuženi, zbog čega odbrana smatra da radnja prepoznavanja nije obavljena u skladu s zakonom.

Zbog svega navedenog, odbrana smatra da Tužilaštvo BiH nije ponudilo dovoljno jasnih i uvjerljivih dokaza iz kojih bi se, van razumne sumnje, mogao izvesti zaključak o učešću optuženog Čoloman Jasmina u inkriminiranim radnjama, pa odbrana predlaže, da Sud, shodno principu *in dubio pro reo*, donese presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe.

4. PROCESNE ODLUKE

4.a) Odluka o zaštiti svjedoka

Dana, 19.09.2014.godine Vijeće je na nastavku glavnog pretresa, nakon saznanja od strane Tužilaštva BiH da je svjedok čije je saslušanje bilo planirano za taj dan i to kao javni svjedok, tražio mjere zaštite, svjedoku A dodijelio mjeru zaštite u vidu pseudonima, uz zaštitu ličnih podataka koji će se čuvati u zapečaćenoj koverti i ostati povjerljivi 30 godina od dana pravosnažnosti odluke, te zabrana objavljivanja sadržaja svjedočenja u medijima. Svjedoku A su dodijeljene mjere zaštite nakon saslušanja stranaka i to iz razloga što ga je Vijeće proglasilo ugroženim svjedokom.

4.b) Izuzetak od neposrednog izvođenja dokaza - prihvatanje čitanja iskaza svjedoka u skladu sa članom 273. stav. 2. ZKP BiH

Sud je na nastavku glavnog pretresa koji je održan 24.10.2014. godine prihvatio da se po prijedlogu Tužilaštva BiH pročita iskaz svjedoka Sofije Brković, iz razloga što je ista teškog

zdravstvenog stanja i nije u mogućnosti da pristupi na Sud. Prethodno je Tužilaštvo dostavilo medicinsku dokumentaciju za ovog svjedoka odbrani, te je odbrana bila saglasna s prijedlogom da se iskaz ovog svjedoka pročita.

Takođe, Sud je na nastavku glavnog pretresa održanog dana, 07.11.2014. godine, na prijedlog Tužilaštva donijelo odluku kojom se prihvata čitanje Zapisnika o saslušanju iskaza umrlog svjedoka Papić Ante dat u SIPA-i broj 17-04/2-04-2-317/07 od 20.03.2007.g, s kojim prijedlogom se i odbrana saglasila, a Sudu je predočen izvod iz matične knjige umrlih (dokaz T-9).

S tim u vezi, a na osnovu odredbe člana 273. ZKP BiH koji se odnosi na izuzetke od neposrednog sprovođenja dokaza, gdje se u stavu 2. predviđa da se *“ zapisnici o iskazima datim u istrazi mogu se po odluci sudije odnosno vijeća pročitati i koristiti kao dokaz na glavnom pretresu samo u slučaju ako su ispitane osobe umrle, duševno oboljele, ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred Sud nemoguć, ili je znatno otežan iz važnih razloga“*, Sud je donio precesno rješenje da se prihvata prijedlog Tužilaštva za čitanje izjave svjedoka Brković Sofije, koja je data u SIPA-I, broj 17-04/2-04-2-224/07 od 22.02.2007.g, kao i čitanje izjave svjedoka Papić Ante dat u SIPA-I broj 17-04/2-04-2-317/07 od 20.03.2007.g.

4.c) Protek roka od 30 (trideset) dana

Prema odredbi člana 251. stav 2. ZKP BiH „Glavni pretres koji je odgođen mora ponovo početi ako se izmijeni sastav vijeća ili ako je odgađanje trajalo duže do 30 dana, ali uz saglasnost stranaka i branioca vijeće može odlučiti da se u ovakvom slučaju svjedoci i vještaci ne saslušavaju ponovo i da se ne vrši novi uviđaj, nego da se koriste iskazi svjedoka i vještaka dati na ranijem glavnom pretresu, odnosno da se koristi zapisnik o uviđaju“. Kako je između nastavaka glavnog pretresa održanih na dane, 14.11.2014.godine i 23.04.2015.godine proteklo više od trideset dana, Vijeće je primjenom ove zakonske odredbe, uz prethodno pribavljenu saglasnost stranaka i branioca, odlučilo da glavni pretres ne počinje iznova, nego da se u njegovom nastavku koriste ranije izvedeni dokazi.

II. ZAKON KOJI SE PRIMJENJUJE

Prije nego što da analizu opštih elemenata i pojedinačne inkriminacije djela Ratnog zločina protiv civilnog stanovništva za koje je optužen Čoloman Jasmin, Vijeće će najprije dati osvrt na prigovor odbrane koji se odnosio na pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice po kojoj je optuženom Čoloman Jasminu na teret stavljeno izvršenje krivičnog djela, kvalifikovanog po trenutno važećem KZ BiH, kao Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) (ubistvo i povrede tjelesnog integriteta).

Naime, odbrana se pozivala na Odluku Evropskog suda za ljudska prava u predmetu Maktouf/Damjanović, kao i odluke Ustavnog Suda Bosne i Hercegovine, u kojima je ustanovljeno kršenje člana 7. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama, zbog činjenice da je u odnosu na osuđena lica u tim predmetima za isto krivično djelo, umjesto KZ SFRJ, primijenjivan KZ BiH, kao nepovoljniji zakon po učinioca. S tim u vezi, odbrana smatra neprihvatljivim da Tužilaštvo BiH radnje optuženog Čoloman Jasmina u optužnici kvalifikuje po trenutno važećem zakonu (KZ BiH), a ne prema KZ SFRJ, koji zakon je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela, a kojim je takođe propisano kao krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, i koji je, zbog manje zapriječene kazne za isto djelo, blaži po učinioca, a kako je to i konstatovano u naprijed pomenutoj presudi Evropskog suda.

Ovaj prigovor Vijeće je ocijenilo osnovanim, te prihvatilo razloge koje je branilac iznio u tom pravcu. Međutim, da bi dalo pojašnjenje zašto su u konkretnom slučaju opšti elementi djela, te pojedinačna inkriminacija i krivnja optuženog preispitivane podvođenjem pod zakonske odredbe člana 173. stav 1. tačka c) KZ BiH, Vijeće će se osvrnuti i pozvati prevashodno na odredbe ZKP-a BiH .

U tom smislu, član 280. stav 1. ZKP BiH propisuje da se presuda odnosi samo na osobu koja je optužena i na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu izmjenjenoj optužnici. Shodno navedenom, Vijeće je pošlo od toga da Sud optuženog oslobađa za činjenične radnje i djelo kako je to pravno kvalifikovao tužilac u optužnici prema kojoj Sud postupa. Dakle, imajući u vidu da je u konkretnom slučaju protiv Čoloman Jasmina donijeta oslobađajuća presuda, Vijeće nije našlo cjelishodnim mijenjeti pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice, odnosno nije smatralo potrebnim da se posebno bavi pitanjem materijalnog zakona i njegove primjenljivosti na konkretni slučaj, posebno cijeneći da ovakvim načinom postupanja, se ne dira Ustavom i zakonom zagantovana prava optuženog.¹

¹ Ustav BiH, Član 2., III katalog prava: e) pravo na pravično saslušanje u građanskim i krivičnim stvarima i druga

III. OPĆA RAZMATRANJA U VEZI SA OCJENOM DOKAZA

U ovom postupku Tužilac i odbrana su saslušali određeni broj svjedoka. Vijeće je u ovom postupku cijeno dokaze u skladu sa primjenjivim procesnim zakonom. Pretpostavku nevinosti iz člana 3. ZKP BiH, otjelovljuje opći princip prema kojem je obaveza Tužilaštva utvrđivanje krivice optuženog, izvan razumne sumnje.

Osim što iskaz svjedoka treba biti dat iskreno, neophodno je i da je iskaz pouzdan. Nadalje, Vijeće je imalo u vidu i protek vremena od kada su se kritični događaji desili, te da postoji nemogućnost pamćenja svih detalja i okolnosti koje su postojale u vrijeme kada su krivičnopravne radnje izvršene.

Nedosljednosti u iskazu svjedoka ne znače samo po sebi da će pretresno Vijeće to svjedočenje bez pažljive ocjene odbaciti kao nepouzdan.² Slično tome, faktori kao što su vremenski razmak između događaja i svjedočenja, mogući uticaj trećih lica, nepodudarnosti, ili stresne okolnosti u vrijeme događaja, ne isključuju automatski mogućnost da se Vijeće osloni na takav iskaz, o čemu je pretresno Vijeće, prilikom ocjenjivanja i odmjeravanja težine dokaza, vodilo računa.³

Vežano za posredne dokaze (dokaze iz druge ruke), Vijeće ističe da su u praksi ovog suda takvi dokazi prihvatljivi. Naravno, dokazna vrijednost takvih dokaza zavisi od konteksta i karaktera predmetnog iskaza, kao i od toga da li je taj iskaz potkrijepljen i drugim dokazima. Osim toga, Vijeće podsjeća da je Sud slobodan u ocjeni dokaza (u skladu sa članom 15. ZKP BiH).

Vijeće je imalo u vidu i praksu Suda za ljudska prava⁴ prema kojoj se Sud, iako je obavezan dati razloge za svoju odluku, ne mora detaljno baviti svakim argumentom koji je iznijela neka od strana u postupku.

Vijeće je pažljivo razmotrilo sve dokaze provedene na glavnom pretresu kako subjektivne tako i objektivne prirode, i nakon pažljive analize i ocjene istih, zasebno i u međusobnoj vezi, kako to

prava u vezi sa krivičnim postupkom; Član 4. KZ BiH, Vremensko važenje zakona (*tempore criminis*)

² Drugostepena presuda u predmetu Čelebić, par.485 i 496 – 498.

³ Predmet Kupreškić i dr., br. IT-95-15-A, Presuda žalbenog vijeća od 23.10.2001.godine, strana 12, par 31;

⁴ Predmet Evropskog suda za ljudska prava *Garcia Ruiz v. Spain*, No. 30544/96, 21.01.1999. godine 19 S11K003433 09 Kr1 (X-KR-09/783) 26 april 2011

nalaže odredba člana 281. stav 2. ZKP BiH, Vijeće nije utvrdilo, van razumne sumnje, da je optužni Čoloman Jasmin počinio krivično djelo za koje je optužen, pa je stoga, Vijeće optuženog, primjenom principa *in dubio pro reo*, oslobodilo od optužbe.

IV. NAVODI OPTUŽNICE

U potvrđenoj optužnici Tužilaštva BiH broj T20 0 KTRZ 0008981 14 od 16.07.2014, Čoloman Jasmin je optužen da je: u toku ratnog stanja u Bosni Hercegovini i oružanog sukoba između Armije Republike Bosne i Hercegovine i Hrvatskog vijeća obrane, u svojstvu pripadnika Diverzantsko-izviđačkog voda 7. muslimanske brigade Armije R BiH, u mjestu Počulica, općina Vitez, postupajući suprotno odredbama zajedničkog člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine koja zabranjuje povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistva, osakaćenja, svireposti i mučenja, tako što je dana, 24.04.1993. godine, oko 09,00 ujutro, zajedno sa njemu poznatim pripadnikom 7. muslimanske brigade Armije BiH, naoružani došli pred kuću Refika Mujezinovića u selu Vrhovine, općina Vitez, te istog pod prijetnjom oružja prisilili da ih svojim vozilom marke Golf bijele boje, vozi u pravcu sela Počulica, općina Vitez, da bi nakon oko jedan kilometar vožnje naredili da zaustavi auto tačno ispred Omladinskog doma u Počulici, znajući da su u Domu bili zatvoreni civili hrvatske nacionalnosti i postupajući u namjeri da iste liše života, odnosno da im nanesu povrede tjelesnog integriteta, izašli iz vozila naoružani automatskim puškama, pa nakon što od čuvara, zaštićenog svjedoka „A“, koji je obezbjeđivao Dom, nisu uspjeli dobiti ključeve, ispalili više rafala iz automatske puške kroz zatvorena vrata Doma, na koji način su lišene života tri osobe, i to: Papić Pero, Vidović Jozo i Vidović Ivo, a devet osoba je ranjeno, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić, uslijed čega su nastupile povrede životnog i tjelesnog integriteta oštećenih.

IV a) Pravna kvalifikacija krivičnog djela

Prema članu 173. KZ BiH, krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva čini onaj “ *ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, naredi ili učini*” koje od djela: pa su pod tačkom c) istog člana, navedene pojedinačne inkriminacije, između ostalih i “***ubijanje i povrede tjelesnog integriteta***”, koje se optuženom, u konkretnom, i

stavljaju na teret.

Iz citirane zakonske definicije proizlaze slijedeći opšti elementi krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, i to:

- a) *djelo počinioaca mora biti počinjeno suprotno pravilima međunarodnog prava,*
- b) *kršenje mora biti počinjeno u vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije,*
- c) *djelo počinioaca mora biti povezano sa ratom, oružanim sukobom ili okupacijom,*
- d) *počinilac mora narediti ili počiniti djelo.*

IV b) Status žrtava

Član 173. KZ BiH propisuje da djela počinilaca moraju prekršiti pravila međunarodnog prava. U konkretnom slučaju, optuženi se teretio za ubistvo i povredu tjelesnog integriteta, a koje radnje predstavljaju nedopušteno ponašanje i iste su zabranjene prema odredbi zajedničkog člana 3. ženevskih konvencija iz 1949. godine, gdje se u tački a) navedenog člana, navodi da je zabranjeno *“Nasilje što se nanosi životu i tjelesnom integritetu, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnosti i mučenja”*.

Navedenim članom, pored ostalih kategorija, zaštitu prevashodno uživa civilno stanovništvo. Vijeće nalazi, da su u konkretnom slučaju ubijene žrtve i to: Papić Pero, Vidović Jozo i Vidović Ivo, kao i devet ranjenih osoba, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić, imale status civila, što će Vijeće obrazložiti kroz analizu iskaza saslušanih svjedoka-oštećenih, s napomenom da ni odbrana u ovom predmetu nije osporavala status žrtava.

IV c) Oružani sukob

Na okolnost postojanja oružanog sukoba u relevantno vrijeme na području Bosne i Hercegovine, Tužilaštvo je Sudu predočilo više materijalnih dokaza. Naime, Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 20.06.1992. godine, je donjelo Odluku o proglašenju ratnog stanja na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine⁵, koje stanje je trajalo sve do 28.12.1995. godine, kada je Predsjedništvo donijelo Odluku o ukidanju ratnog stanja.⁶ Donošenjem Uredbe sa zakonskom snagom, formirane su oružane snage Republike BiH koje čine Armiju BiH. Prema članu 2. Uredbe, oružane snage Republike BiH čine, pored Armije BiH, policija i naoružani

⁵ Dokaz T-10, Odluka o proglašenju ratnog stanja, Službeni list RBiH broj 7 od 20.06.1992. godine

⁶ Dokaz T-11, Odluka o ukidanju ratnog stanja, Službeni list RBiH broj 50, od 28.12.1995. godine

sastavi koji se stavljaju pod jedinstvenu komandu oružanih snaga Republike.⁷ Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća obrane objavljena je u "Narodnom listu HZ Herceg-Bosna" broj 1, u septembru 1992. godine.⁸

Uzimajući u obzir navedene dokaze nesporno je da je u inkriminisanom periodu u Bosni i Hercegovini, postojao oružani sukob između ARBiH i Hrvatskog vijeća obrane, kao i naoružanih sastava koji su bili pod kontrolom ARBiH. Navedeno činjenično stanje temelji se kako na materijalnim dokazima Tužilaštva, tako i na iskazima svjedoka Tužilaštva, koji su svojim iskazima saglasno svjedočili o tome da je u proljeće 1993. godine postojao oružani sukob između vojnih formacija Armije RBiH i HVO-a na području općine Vitez, u čijem sastavu je i bilo selo Počulica.

Na okolnost postojanja sukoba kao i napada na pojedina sela na području općine Vitez, te zatočenja, svjedočili su svjedoci-oštećeni Ana Brković, Štefica Brković, kao i Robert Krišto.

IV d) Napad na sela na području općine Vitez

Svjedok Ana Brković⁹ je živjela u selu Putkovićima, općina Vitez, koje je bilo naseljeno većinski muslimanskim stanovništvom, te je govorila da je tokom 93. godine odvedena iz svoje kuće od strane njenih komšija muslimana, i to najprije su joj odvedeni muž i sin, dok je ona s drugim ženama, odvedena u jednu kuću, ispred koje je bila straža, potom su odvedene zajedno s muškarcima u školu u selu Pročica gdje ostaje tri dana, da bi u konačnici Ana Brković zajedno s drugim ženama bila odvedena u Omladinski dom u selu Počulica. Tamo ih je ukupno bilo 17 zatočenih, između ostalih, sjeća se da su s njom u Domu bili Ivo Vidović, te Brković Sofija, Brković Štefica, Čeko Kata i Stojak Kata.

Svjedok Brković Štefica¹⁰ je takođe živjela u selu Putkovići, te je govorila kako se u aprilu 1993. godine zapucalo, da bi potom ona, zajedno s još 4 žene, među kojima je bila Ana Brković i dvije Kate, bila zarobljena u njenoj kući, nakon čega su sve odvedene prvo u jednu školu u kojoj ostaju dva ili tri dana, a onda u Dom u selu Počulica.

⁷ Dokaz T-12, Uredba sa zakonskom snagom o oružanim snagama RBiH, Službeni list RBiH broj 4, od 20.05.1992. godine

⁸ Dokaz T-12, Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća obrane, Narodni list HZ Herceg-Bosna broj 1, iz septembra 1992. godine

⁹ Svjedok Ana Brković saslušana je na glavnom pretresu dana 31.10.2014. godine

¹⁰ Svjedok Štefica Brković saslušana je na glavnom pretresu dana 31.10.2014. godine

Svjedok Robert Krišto¹¹ je tokom 93. godine živio u selu Počulica, općina Vitez, u kojem je do izbijanja sukoba živjelo 70% Hrvata, dok su 30% bili Bošnjaci. Svjedok je naveo da je do sukoba između Armije BiH i HVO-a došlo u aprilu 1993. godine, tačnije dana 16.04.1993. godine, kada je došlo do napada, te svjedok opisuje da je bila *“pucnjava s svih strana, sve je gorilo u selu i oko sela”*. Naime, svjedok je bio vojno angažovan te je u tom peirodu čuvao seosku stražu, i u noći 16.04.93. godine kada se vratio s straže kući, oko pet ujutro je započela pucnjava, nakon čega su svi izašli ispred kuće da vide šta se dešava, vojske je bilo svuda, i samo se čulo kako vojska viče da svi predaju oružje i da nemaju kud da idu, nakon čega je svjedok predao svoje oružje, da bi ujutro 16.04.093.godine bio odveden zajedno s drugim muškarcima iz sela u omladinski dom u selu Prnjavor, a žene su bile odvojene od muškaraca. Kako svjedok dalje navodi, njih odvede neki s oznakama Armije, neki su imali i iznake MOS-a, a bilo je nekih arapa. Svjedok je naveo da je tom prilikom s njim doveden i Željko Papić koji je, nakon što je svjedok pušten iz doma, ostao iza njega u Prnjavoru, da bi potom Željko Papić bio odveden u dom u Počulici.

Na glavnom pretresu je pročitana i izjava umrlog **svjedoka Papić Ante**¹², data SIPA-i dana 20.03.2007.g¹³, koji je živio u selu Počulica, bio je penzioner, ali su mu sinovi Željko Papić i Veseljko Papić bili angažovani na seoskim stražama. Svjedok u izjavi navodi da je u aprilu 93. godine, negdje iza Uskrsa, ujutro počela pucnjava, da bi naišao komšija i rekao da se svi povuku prema Donjoj Počulici, jer je Armija BiH započela napad na selo, tako da su njegovi sinovi, žena i djeca krenuli prema Donjoj Počulicii, a svjedok je ostao sam u svom dvorištu. Kada je prestala pucnjava vidio je dim blizu kuće i da gori štala Krišto Bože, da bi potom ugledao dvojicu vojnika naoružani, s maskama s crnom dugom bradom i naređuju mu da krene s njima, i odvede ga u Dom u Prnjavoru, gdje su bila još trojica Hrvata koje je svjedok poznavao, a nakon toga je odveden u Dom u Počulici.

Svjedok optužbe **Nedžad Sivro**¹⁴ je takođe živio u selu Počulica u aprilu 1993. godine, te je rekao da je sukob između Armije i HVO-a počeo 16.04.1993. godine, a da je uzrok bio prethodni napad HVO-a, nakon čega je došlo do izmještanja hrvatskog stanovništva, tako da je jedan dio smješten u porodične kuće, a drugi dio u društveni dom Počulica, tamo ih je smjetila 7. muslimanska brigade, a među zatočenim je bilo i žena.

¹¹ Svjedok Robert Krišto saslušan je na glavnom pretresu dana 24.10.2014. godine

¹² Iskaz svjedoka dat u SIPA-i dana 20.03.2007.g je pročitana na glavnom pretresu dana 07.11.2014. godine

¹³ Dokaz T-9, Zapisnik o saslušanju svjedoka Papić Ante, broj 17-04/2-04-2-317/07 od 20.03.2007. godine

¹⁴ Svjedok Nedžad Sivro je saslušan na glavnom pretresu dana 12.09.2014. godine

Zaključak:

Iz iskaza saslušanih svjedoka optužbe kojim Sud poklanja punu vjeru jer o istim okolnostima svjedoče saglasno, odnosno na način koji ih ne čini spornim niti suprotnim ostalim provedenim dokazima na koje se ova presuda poziva, proizlazi da je sredinom aprila 1993. godine izvršen napad na sela Putkovići i Počulica koji se nalaze na području općine Vitez od strane pripadnika Armije BiH, čemu je prethodio napad HVO-a na selo Ahmiće, nakon čega je civilno hrvatsko stanovništvo iz sela Putkovići i Počulica odvedeno najprije u privremena mjesta zatočenja (kao što je kuća Brković Štefice, potom škola u selu Pročica, te Omladinski dom u selu Prnjavor), da bi potom svjedoci Ana Brković, Štefica Brković, Robert Krišto, te Anto Papić i Sofija Brković bili odvedeni u dom u selu Počulica. S njima su u domu bili dovedeni i Ivo Vidović, Čeko Kata, Stojak Kata i Željko Papić, što potvrđuju iskazi svjedoka Ane i Štefice Brković, te svjedok Robert Krišto.

Inače selo Počulica se nalazi na području Općine Vitez, sastoji se od sela Prnjavor i Vrhovine, i do izbijanja sukoba u aprilu 1993. godine, na području ovog sela je živjelo većinsko hrvatsko stanovništvo, u omjeru 70% su bili Hrvati, dok je 30% bilo Bošnjaka¹⁵, s tim da je na području cijele mjesne zajednice Počulica živjelo 50% Hrvata i 50% Bošnjaka¹⁶.

Nadalje, iz citiranih iskaza svjedoka jasno proizlazi da su svi oštećeni bili civili. Naime, svi svjedoci su bili saglasni u tome da su u trenutku privođenja i odvođenja bili u svojim kućama u selima Putkovići odnosno Počulica, te da su ujutro 16.04.1993. godine, nakon napada na sela, bili izvođeni iz svojih kuća od strane nepoznatih pripadnika Armije BiH i vođeni na razna mjesta zatočenja, da bi u konačnici, bili odvedeni u dom u Počulici, i pri tome su bili u civilnoj odjeći. Svjedok Robert Krišto je bio vojno angažovan tako što je u aprilu 1993. godine čuvao seosku stražu zajedno s svojim komšijama, ali je svjedok rekao da je prilikom izvođenja iz kuće, predao naoružanje vojsci. Što se tiče ostalih svjedoka-oštećenih, svjedok Papić Anto je bio penzioner I nije bio vojno angažovan, njegov sin Željko Papić, takođe oštećeni, je bio vojno angažovan na seoskim stražama, ali je nakon napada na selo 16.04.1993. godine zajedno s bratom I majkom iz svoje kuće krenuo bježati iz sela prema Donjoj Počulici, međutim biva uhapšen. Ostali saslušani svjedoci su bile žene, koje su zatočene zajedno s muškarcima u Domu Počulica. Dakle, Vijeće zaključuje da su sve ubijene i ranjene žrtve, koje su bile prethodno zatočene u Domu Počulica, imale status civila i kao takve su nesporno uživale zaštitu prema odredbi zajedničkog člana 3. Ženevskih konvencija iz 1949. godine.

¹⁵ Svjedok Robert Krišto, saslušan dana 24.10.2014. godine

¹⁶ Svjedok Nedžad Sivro, saslušan dana 12.09.2014. godine

IV e) Napad na Dom u Počulici

Prema optužnici Tužilaštva BiH, optuženi Čoloman Jasmin se tereti da je dana, 24.04.1993. godine, oko 09,00 ujutro, zajedno sa njemu poznatim pripadnikom 7. muslimanske brigade Armije BiH, naoružani došao pred kuću Refika Mujezinovića u selu Vrhovine, općina Vitez, te istog pod prijetnjom oružja prisilili da ih svojim vozilom marke Golf bijele boje, vozi u pravcu sela Počulica, općina Vitez, da bi nakon oko jedan kilometar vožnje naredili da zaustavi auto tačno ispred Omladinskog doma, znajući da su u Domu bili zatvoreni civili hrvatske nacionalnosti i postupajući u namjeri da iste liše života, odnosno da im nanesu povrede tjelesnog integriteta, izašli iz vozila naoružani automatskim puškama, pa nakon što od čuvara, zaštićenog svjedoka "A", koji je obezbjeđivao Dom, nisu uspjeli dobiti ključeve, ispalili više rafala iz automatske puške kroz zatvorena vrata Doma, na koji način su lišene života tri osobe, i to: Papić Pero, Vidović Jozo i Vidović Ivo, a devet osoba je ranjeno, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić, uslijed čega su nastupile povrede životnog i tjelesnog integriteta oštećenih.

O napadu na dom u Počulici govorili su saglasno svi saslušani svjedoci – oštećeni, kao i zaštićeni svjedok A.

Svjedok Ana Brković, koja je uslijed pucnjave ranjena, je na okolnost napada na Dom rekla: *“Navečer su dolazili da išću ključ, a stražar je rekao da ga nema kod sebe, to je bilo oko 2 sata po noći, ujutro smo otišli u wc i vratili se, i opet je taj došao s puškom i stavio cijev na vrata, a na vratima je bio katanac i kada je počeo pucati ja sam odmah ranjena u rame i nastavio je dalje da puca u vrata i opet sam ranjena, bilo je 1 mrtvih, a mi smo bili ranjavani i to sve ove žene, a trojica su poginula tom prilikom i to Ivo Vidović, a ovu dvojicu ne znam... ja sam ranjena u obje noge, metak je prošao u kuk, operisana sam u Zenici”.*

Na isti način je ovaj događaj opisala i **svjedok Štefica Brković**, koja je navela da *“ ujutro kad smo otišle u wc, samo što smo ušle, čula se galama, glas od čuvara koji kaže nije kod njega ključ, već je ključ kod glavnog i počelo je pucati, trojica su poginila, bilo je nas i ranjenih, ja sam ranjena u debelo meso u predjelu noge, prevukli nas u Zenicu...”*

Takođe i **svjedok Robert Krišto** je govorio o kritičnom događaju, s tim da je saznanje o istom dobio od Željke Papića, koji je kritičnog dana ranjen u Domu, i koji mu je nakon rata o samom

događaju rekao slijedeće: “ *Nakon rata smo se sreli i on mi je pričao da je ranjen kroz zatvorena vrata, ništa konkretno nije rekao, bila je neka rasprava pred vratima , neko je pokušavao ući unutra , stražari nisu dozvolili i došlo je do pucnjave...*”

Konačno, o napadu na Dom govorio je i **svjedok A**¹⁷, koji je inače bio stražar ispred Doma, te se kritičnog dana nalazio na dužnosti stražara. Svjedok A je na glavnom pretresu opisao sam događaj ispred Doma, na slijedeći način: “ *Jednostavno sam bio tu ispred doma sa lovačkom puškom na ramenu,kolega je otišao jesti.Ja sam šetao ispred,bio okrenut prema selu,bio sam opušten. U trenutku sam se ukočio, vidio sam dva lica,pušku su repetirali i rekli,otvori vrata.Rekao sam da nemam ključeve, da ću ih donijeti od kolege.Negdje na pola puta začuo sam pucnjeve,rafale.Žurno sam došao u komandu.Zatekao sam.....Simu Safeta smo tada zvali komandantom.Obavjestio sam ga da su dva lica napala dom. Otišao sam zajedno u onoj masi do doma da vidim šta se tu dešava.Bilo je puno tu svijeta.Te napadače nisam poznavao.Da su bili iz sela,znao bih ih. Pucali su,napravili zločin i nestali. ...Koliko mogu iz ove perspektive da opišem,mislim da sam se strahovito uplašio za svoju sigurnost.Te su puške bile uperene u mene.Automatski sam gledao da se izvučem iz te situacije.Sjećam se da je bila maskirna uniforma. Kape nisu imali, a lica,bez crta lica. Najsvježija mi je slika uperene puške. Kada sam se vratio pred dom,bio sam vrlo kratko. Puno radoznalog svijeta je bilo,puno pitanja. Ne znam koliko sam se vremenski zadržao tu. Bio je tu sanitetlija,bilo je pružanja pomoći.Bilo je odvoženja u Zenicu. Nisam ulazio u dom u povratku. “*

Zaključak:

Iz citiranih iskaza svjedoka, Vijeće nalazi nespornim da se dana, 24.04.1993. godine u jutarnjim satima desio napad na Dom u Počulici na način da su ispred Doma stigla dvojica naoružanih vojnika, koji su od stražara (Svjedok A) tražili da im da ključeve od Doma, međutim stražar je rekao da kod sebe nema ključeve jer se ključ nalazio u komandi, nakon čega je stražar pobjegao u pravcu komande koja je bila nedaleko od Doma, i na pola puta prema komandi, začuo je pucnjavu. Po povratku iz komande, naoružana lica nije zatekao, ali je vidio da je bilo ranjenih i da je bilo krvi, te da je došao sanitet. Takođe i svjedoci oštećeni koji su kritičnog dana bili zatočeni u Domu su saglasno govorili na ovu okolnost, te su svi naveli da su začuli ispred Doma svađu između stražara i nekih lica koji su mu tražili ključeve, te da je nakon toga došlo do pucnjave prvo kroz zatvorena vrata, a potom kroz otvorena vrata, kojom prilikom su života lišeni Papić Pero,

¹⁷ Strana 12. Transkripta od dana 19.09.2014. godine

Vidović Jozo i Vidović Ivo, a devet osoba je ranjeno, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić.

Činjenica smrti odnosno ranjavanja ovih civila proizlazi iz iskaza prije svega oštećenih, i to Ane Brković, Štefice Brković, Roberta Krišto, kao i iz pročitane izjave Sofije Brković, koje su kritične prilike ranjene. Svjedoko Ana Brković je ranjena u obje noge, a što proizlazi iz materijalnog dokaza T-6, i to Otpusnica iz bolnice RMC Zenica, u kojoj se navodi da je Brković Ana liječena u toj bolnici od 24.04.1993. godine do 03.05.1993. godine, a uslijed ranjavanja vatrenim oružjem. Iz Istorije bolesti, takođe, proizlazi da je Ana Brković ranjena u Počulici gelerom u glutealne regije obostrano. Svjedok Brković Sofija je, takođe, kritičnog dana ranjena u predjelu noge, a što proizlazi iz materijalnog dokaza T-8, i to Otpusnica iz bolnice RMC Zenica, u kojoj se navodi da je Brković Sofija liječena u toj bolnici od 24.04.1993.godine do 03.05.1993. godine, a da je ista primljena zbog povrede vatrenim oružjem, dok je Istoriji bolesti navedeno da je ranjena gelerom u predjelu toraksa i abdomena sa desne strane, koju povredu je zadobila u Počulici. Nadalje, svjedok Brković Štefica je, takođe, kritičnog dana primljena u RMC Zenica uslijed ranjavanja vatrenim oružjem gdje je liječena od 24.04.1993. godine do 03.04.1993. godine, a što proizlazi iz materijalnog dokaza T-7. Konačno, iz pročitano g iskaza svjedoka Papić Ante proizlazi da je i on taj dan bio ranjen u domu Počulica, dok je svjedok Robert Krišto potvrdio da mu je Željko Papić nakon rata pričao da je, takođe, bio ranjen u domu Počulica. Svi svjedoci-oštećeni su potvrdili da su zajedno s njima ranjene Kata Stojak i Kata Čeko.

Konačno iz materijalnih dokaza broj T-25, T-26 I T-27, a koji se odnose na izvode iz matičnih knjiga umrlih za Vidović Jozu, Vidović Ivu I Papić Peru, iz kojih se vidi da je kao dan i mjesto smrti za sve njih navedeno 23.04.1993. godine u Počulici, proizlazi da su kritičnog dana života lišena navedena lica.

Dakle, ocjenom pomenutih materijalnih dokaza, kao i iskaza pomenutih svjedoka, Vijeće je našlo dokazanim da se kritičnog dana, u jutarnjim satima, desio događaj koji je opisan u činjeničnom opisu optužnice, odnosno da je uslijed pucnjave od strane dva nepoznata vojnika u pravcu Doma u Počulici, došlo do ubistva tri osobe i ranjavanja devet civila hrvatske nacionalnosti, koji su prethodno bili zatočeni u Domu Počulica, a što ni odbrana u ovom predmetu nije sporila.

Međutim, ono što se pokazalo spornim jeste učešće optuženog Čoloman Jasmina u samom događaju na način kako je to opisano u optužnici, stoga se Vijeće u nastavku bavilo detaljnom analizom subjektivnih i objektivnih dokaza koji su ishodili zaključak pretresnog Vijeća da, iz provedenih dokaza, ne proizilazi da je optuženi Čoloman Jasmin počinitelj krivičnog djela koje mu se optužnicom stavlja na teret.

V Da li je optuženi Čoloman Jasmin učestvovao u ubistvu pred Domom u Počulici?

Vijeće je na okolnost identiteta počinioca ubistva cijenilo iskaze saslušanih svjedoka optužbe, posebno iskaze svjedoka Nedžada Sivro i Refika Mujezinovića i iskaze oštećenih, te iskaz svjedoka A.

V a) Pripadnost jedinici

Najprije je Sud razmatrao pitanje pripadnosti jedinici optuženog u relevantno vrijeme, obzirom da je prema optužnici optuženi pripadao Diverzantsko-izviđačkom vodu 7. muslimanske brigade.

Iz materijalnih dokaza koji su izvedeni na glavnom pretresu proizlazi da je optuženi Čoloman Jasmin u inkrimisanom periodu bio pripadnik Diverzantskog voda 7. muslimanske brigade Armije BiH, a što svakako potvrđuje uloženi materijalni dokaz T -19, Akt Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida pov. broj: 07-03-200-1/14 od 05.06.2014. godine, te u prilogu Akta Obrazac Vob-2, iz kojeg se vidi da je Čoloman Jasmin bio pripadnik Armije BiH u periodu od 17.11.1992. godine do 30.11.1993. godine, te u periodu od 03.07.1994. godine do 21.11.1994. godine. Nadalje, Sud je imao u vdu i materijalni dokaz T-20, Akt 7. muslimanske brigade broj PM-488/93 od 31.05.1993. godine kojim se izriče disciplinska mjera isključenja iz brigade vojnika Čoloman Jasmina zbog toga što je u kratkom periodu počinio niz težih kršenja discipline propisane Zakonom o službi u OS Armije BiH. Takođe iz Potvrde 3. korpusa OS Armije BiH od 10.04.1993. godine (dokaz T-21), proizlazi da je Čoloman Jasmin bio pripadnik VJ 5083 od 01.11.1992. godine do 10.04.1993. godine, dok u desnom uglu potvrde piše Izviđački vod.

Svjedok Spahić Šemso je bio takođe tokom 1993. godine pripadnik 7. muslimanske brigade, Izviđačko - brigadni vod, i tim Vodom je komandovao Fehim Mujezinović, te je pojasnio da je Izviđački vod *“...išao gdje je god trebala djelovati jedinica, gdje je god bilo potrebe, Srednja Bosna, gdje god ima potrebe, nije to bilo čuvanje linija, bila je to manevarska jedinica”*. Takođe, ovaj svjedok je rekao da poznaje optuženog Čoloman Jasmina od ranije iz viđenja, zna da je bio u istoj jedinici kao i on, ali da nisu bili u istom vodu, i navodi da optuženi nije bio u kritično vrijeme s njim na istom terenu. Nadalje, svjedok je rekao da je njegova jedinica u kritično vrijeme bila u Počulici, navodeći *“ Bila je jedinica, al nisam ja bio lično, bio sam na izviđanju, al nikad na područje Počulice, bio sam samo jedan put na izviđanju, ali nisam bio u Počulicama. Druga polovina aprila i iza? Ne bih znao reći. Bili smo mi, bio je jedan bataljon na Počulici, nije to bila brigada odnosno jedinica. Naša jedinica je bila takva da se pridodavala svima...”*

Svjedok odbrane Avdić Zihret je potvrdio da je optuženi Čoloman Jasmin bio pripadnik Diverzantskog voda pri 7. muslimanskoj brigadi, I to u istom vodu kojem je pripadao i svjedok, a kojim vodom je komandovao Mujčinović Fuad. Takođe **svjedok odbrane Drotić Narcis** je potvrdio da je optuženi Čoloman Jasmin bio pripadnik 7. muslimanske, opisujući da je pripadao *“nekim diverzantskim jedinicama, koja je imala svoj kodesk kojeg su se svi morali pridržavati i svako je htio da bude u njenom sastavu, to nisu mogli svi...”*.

Konačno i optuženi Čoloman Jasmin u svom iskazu je rekao da je bio raspoređen u jedinicu 7. muslimanske brigade, čije je sjedište bilo na Vilništu u Zenici, Izviđačko-diverzantska jedinica, a komandant je bio Mujčinović Fuad.

Zaključak

Iz svega nevedenog, Vijeće zaključuje da je 7. muslimanska brigada , između ostalog, imala u svom sastavu i dva voda, Diverzantsko-izviđački odnosno Diverzantski vod, pri čemu je jednim komandovao Fuad Mujčinović, a drugim Fehim Mujezinović. Optuženi Čoloman Jasmin je u relevantno vrijeme pripadao 7. muslimanskoj brigadi i to Izviđačko-diverzantskom vodu kojim je komandovao Fuad Mujčinović. S optuženim u istom vodu je bio i svjedok Avdić Zihret, dok je svjedok Šemso Spahić pripadao Izviđačkom vodu, kojim je komandovao Fehim Mujezinović.

V b) Prigovor zakonitosti odbrane na radnju prepoznavanja koju je obavio svjedok Nedžad Sivro

Nadalje, Sud se u kontekstu utvrđivanja identiteta počinioca, posebno osvrnuo na prigovor zakonitosti odbrane na radnju prepoznavanja koju je izvršio svjedok Nedžad Sivro.

Kada je u pitanju iskaz **svjedoka Sivro Nedžada**, Sud je posebno imao u vidu Zapisnik o prepoznavanju osoba broj T20 0 KTRZ 0000200 07 od 21.05.2014. godine, koji je uložen kao dokaz T-1. Naime, iz Zapisnika je vidljivo da su svjedoku, nakon što je dao kratak opis optuženog, predložene fotografije više lica, te je svjedok Sivro Nedžad tada identifikovao na fotografiji optuženog kao lice koje je vidio u aprilu 1993. Godine, u selu Vrhovine, kako razgovara sa svjedokom Refikom Mujezinovićem, a potom odlazi s njim autom u pravcu Počulice.

Odbrana je prigovarala zakonitosti obavljanja radnje prepoznavanja, ističući da ista nije u skladu s odredbama člana 85. ZKP-a BiH, posebno iz razloga što je svjedok prethodno dao nedovoljan

opis, navodeći samo da se radi o osobi srednjeg rasta i mlađe dobi, a potom su mu prezentovane fotografije osoba koje su vidno starije od optuženog i vidno različite fizionomije lica.

Sud je, u kontekstu ocjene zakonitosti ove radnje, odnosno dokaza T-1, uzeo u obzir ne samo Zapisnik o prepoznavanju, nego i kompletan iskaz svjedoka Sivo Nedžada dat na glavnom pretresu¹⁸, posmatrajući to kao jednu cjelinu, te je Sud na osnovu sveobuhvatne ocjene iskaza, našao da je radnja prepoznavanja izvršena u skladu s ZKP-om, odnosno da je zapisnik o prepoznavanju zakonit dokaz. Naime, činjenica da je svjedok dao vrlo štur opis optuženog prije nego su mu predočene fotografije, ne čini samu po sebi radnju prepoznavanja nezakonitom, posebno ako se ima u vidu činjenica da svjedok vrši prepoznavanje osobe koju je posljednji put vidio prije više od 20 godina. Osim toga, uvidom u predočene fotografije, Sud nalazi da se ne radi o osobama koje su vidno starije od optuženog, kako to branilac tvrdi. S tim da Sud primjećuje da je svjedok, nakon što su mu predočene fotografije, naveo da je osoba na fotografiji broj 3, *najvjerovatnije osoba*¹⁹ koju je u aprilu 1993.godine vidio.

Sud je nadalje, prilikom ocjene vjerodostojnosti prepoznavanja uzeo u obzir iskaz ovog svjedoka dat na glavnom pretresu dana, 12.09.2014. godine, u dijelu kada je isti pitan o okolnostima izvršenog prepoznavanja.

Naime, svjedok je na glavnom pretresu rekao da su mu sve osobe koje su mu prikazane na fotografijama prilikom prepoznavanja *bile poznate od ranije*²⁰, što je bitna činjenica koju je Sud posebno cijenio, našavši da u situaciji kada su svjedoku na predočenim fotografijama poznate sve osobe osim jedne-optuženog (u izjavi datoj na glavnom pretresu, svjedok navodi da je Mujezinović Refiku prišla mlađa osoba u maskirnoj uniformi, pritom ni na koji način ne ukazuje na to da mu je ta osoba od ranije bila poznata), što svakako, pored iskazane nesigurnosti, umanjuje dokaznu snagu ovog provedenog dokaza, tj. izvršenog prepoznavanja. S druge strane, nakon što je Sud prilikom saslušanja svjedoka, a u svrhu razjašnjenja, tražio da se svjedoku Sivo Nedžadu prezentiraju fotografije kako bi pred Sudom svjedok ponovo izvršio prepoznavanje, svjedoku su predočene iste fotografije, s tim da se ispod fotografije optuženog Čoloman Jasmina, nalazio potpis svjedoka. Dakle, nisu mu prezentovane fotografije bez potpisa, odnosno *bjanko* fotografije lica kako bi svjedok pred Sudom ponovo izvršio prepoznavanje, već mu je

¹⁸ Svjedok Nedžad Sivo je saslušan na glavnom pretresu dana 12.09.2014. godine

¹⁹ Zapisnik o prepoznavanju osoba broj T20 0 KTRZ 0000200 07 od 21.05.2014. godine, strana 2

²⁰ Transkript od 12.09.2014. godine, Strana 13

pokazano ono što mu je već u istrazi pokazivano gdje je svjedok stavio svoj potpis, tako da je svjedok samo konstatovao da se ispod slike Čoloman Jasmina već nalazi njegov potpis i da je to on, zbog čega prepoznavanje koje je svjedok izvršio u sudnici u potpunosti gubi dokaznu vrijednost.

Zaključak

Temeljem naprijed navedenog, Vijeće zaključuje da, iako je zakonitost samog prepoznavanja iz istrage neupitna, ipak postoje određene manjkavosti koje umanjuju dokaznu vrijednost ovog dokaza, čineći ga nedovoljno uvjerljivim da bi Sud, na temelju samo ovog dokaza, mogao van razumne sumnje, zaključiti da se zaista radi o optuženom Čoloman Jasminu, posebno iz razloga što niko drugi od saslušanih svjedoka nije vršio radnju prepoznavanja, a i sam svjedok je rekao da je na pokazanoj fotografiji broj 3, *najvjerovatnije* osoba koju je vidio u aprilu 1993. godine.

Osim toga, svjedok Nedžad Sivro je, kako i sam tvrdi, vidio naoružano lice (koje je prepoznao kao optuženog) u selu Vrhovine kako razgovara s svjedokom Refikom Mujezinovićem, nakon čega njih dvojica sjedaju u auto i odlaze u pravcu Počulice, da bi svjedok nakon kratkog vremena začuo rafalnu paljbu. Dakle, svjedok nema neposredna saznanja o tome šta se dešavalo pred Domom. Odnosno, svjedok Sivro posljedni put optuženog vidi kada sjeda u Refikovo auto u selu Vrhovine, i sva ostala saznanja o događaju ispred Doma i učesnicima u pucnjavi, svjedok dobiva posredno, tačnije kada je nakon 20 minuta od pucnjave, i sam došao pred Dom, i rekao je: *“pola sata, sam tamo došao i vidio pometnju, vidio sam tu zbrku, prevoz ranjenika, kupljenje ranjenika...moje saznanje od stražara i komšija je da je Refik dovezao tog momka s automatskom puškom”*.²¹ Dakle, svjedok Sivro nema pouzdana i direktna saznanja o tome šta se dašavalo pred Domom, odnosno ko je učestvovao u pucnjavi.

Iako je Sud, iz naprijed obrazloženih razloga, utvrdio određene manjkavosti kod radnje prepoznavanja optuženog, izvršene od strane svjedoka Nedžada Sivre, Sud je iskaz ovog svjedoka doveo u vezu i s iskazima ostalih svjedoka, na okolnost identiteta počinitelaca.

²¹ Transkript od 12.09.2014. godine, Strana 11

V c) Identitet počinioca

Kada je u pitanju identitet počinioca, Sud je posebno imao u vidu iskaz svjedoka Refika Mujezinovića, kao i ostalih svjedoka optužbe.

Svjedok optužbe Spahić Šemso kao jedini svjedok koji je poznavao od ranije optuženog Čoloma Jasmina, je u svom iskazu naveo da optuženi nije bio s njim u istom vodu niti je vod kojem je pripadao optuženi u kritično vrijeme bio na području Počulice.

Jedini svjedok koji zapravo direktno inkriminira optuženog je **svjedok Refik Mujezinović**, koji je, kako je to naveo u iskazu, odveo optuženog i još jedno lice pred Dom, pa vidjevši šta bi moglo da uslijedi, se vratio rikvercom nekih 100 m od Doma, i tu se sakrio. U međuvremenu je čuo rafalnu paljbu, i ubrzo se ta dva ista lica vraćaju u njegovo auto, i svjedok Refik ih ponovo vraća u selo Vrhovine.

Naime ovaj svjedok, opisujući događaj u selu Vrhovine je rekao „*Sjećam se tog slučaja kada sam dežurao ispred saniteta koj je bio pretvoren u ambulantu, trebao sam prevesti ranjenike za Zenicu, imao sam dizel golfa što je bilo rijetko auto u toj sredini i tek što sam odvezao ranjenike za zenicu i vratio se, prišla su mi dva momka, nisam ih poznavao, pita me čiji je ovo golf, nisam smio odbiti, jer su bili rastureni, sjeli su u auto, ništa mi nisu govorili, kada smo došli u blizinu Doma, rekli su mi stani ovdje...**Imali su automatske puške i maskirna vojna odijela**, kada su došlo do mene, nije bilo puno komentara, samo jel to tvoj golf, vozi nas, ja sam rekao da sam tu da vozim ranjenike, ali samo su sjeli, jedan na mjesto suvozača, jedan pozadi...**mislim da su pripadali 7. muslimanskoj, imali su nekakvo obilježje, ne sjećam se ali mi se čini da su imali na prsima...***”²²

Pri tom Sud ukazuje na činjenicu da svjedok Refik Mujezinović ranije nije vršio radnju prepoznavanja u smislu člana 85. ZKP BiH, nego je prepoznavanje izvršio u sudnici, gdje je prije davanja iskaza poučen protiv koga se vodi krivični postupak, pa je nakon što je upitan da li se u sudnici nalazi optuženi, rekao „*Pa mislim, mislim da je to ovaj momak, prvi ovdje*”²³, pokazujući na optuženog. Ova izražena nesigurnost u identifikaciji, kada se dovede u vezu s činjenicom da se u sudnici tom prilikom nalazio osim tužioca, branilac (u crnoj togi) i optuženi, značajno umanjuju dokaznu snagu izvršenog prepoznavanja.

²² Transkript od 23.04.2015. godine, strana 7.

²³ Transkript od 23.04.2015. godine, Strana 11.

Dakle, iako se radi o svjedoku čija bi saznanja o dešavanju ispred Doma, trebala biti najpouzdanija, Sud iz iskaza ovog svjedoka nije mogao sa sigurnošću da utvrdi da li je zaista optuženi Čoloman Jasmin počinitelj ubistava i ranjavanja u Domu Počulici, odnosno da li je baš on osoba koju je ovaj svjedok kritične prilike doveo svojim automobilom pred dom Počulici. Ovo posebno ako se ima u vidu da je svjedok Refik Mujezinović potvrdio da je kritične prilike pred Dom doveo dva naoružana lica, te da svjedok nije vidio ko je zapravo pucao, jer se svjedok Refik sakrio, ali je čuo rafale, nakon čega se ta dva naoružana lica vraćaju u njegov auto. Dakle, ovaj svjedok samo pretpostavlja da su ta dva naoružana lica učestvovali u pucnjavi, pri tome svjedok ne zna, niti može objektivno znati, da li su oba ta vojnika učestvovala u pucnjavi, ako jesu na koji način, odnosno koja je pojedinačna uloga svakog od njih dvojice bila u toj pucnjavi.

„Za pouzdan zaključak o involviranosti optuženog Tomića, nije dovoljno da se kaže da su svi koji su tu stajali pucali, jer ako o tome nema pouzdan dokaz, postojala je vjerovatnoća da svi nisu pucali.“²⁴

Konačno, ni sama optužnica nije ponudila identitet drugog naoružanog vojnika, niti pak detalje pojedinosti o eventualnim radnjama (pucanju i slično) koje su ta dva lica preduzela kritične prilike ispred Doma u Počulici, niti je ijedan svjedok govorio o identitetu te druge osobe, što je Sud takođe imao u vidu kod cjelokupne ocjene iskaza svjedoka.

O događaju u selu Vrhovine govorio je i **svjedok Nedžad Sivro**, koji je, kako to navodi, bio par koraka udaljen od Refika Mujezinovića, te je na ovu okolnost svjedok rekao: „*Vidio sam Refika Mujezinovića u aprilu 93. godine u Vrhovinama gdje mu je bila kuća, čuo sam kada je Refik odvezao tog momka, vidio sam bijeli golf vlasništvo Refika i momka u uniformi s automatskom puškom, ja sam udaljen desetak metara od njega, ali nisam čuo šta su pričali...nakon par minuta čuo se rafal automatske puške, jedan pa drugi, dalje ništa ne znam...moje saznanje od stražara i komšija je da je Refik doveo tog momka s automatskom puškom, ta osoba je bila u maskirnoj uniformi, srednjeg rasta, možda 18-20 godina, izduženog lica...*”

Svjedok A, koji je kritičnog dana stražario ispred Doma je na okolnost identiteta počinitelja rekao „*Jednostavno sam bio tu ispred Doma sa lovačkom puškom na ramenu, kolega je otišao jesti. Ja sam šetao ispred, bio okrenut prema selu, bio sam opušten. U trenutku sam se ukočio, vidio sam dva lica, pušku su repetirali i rekli otvori vrata. Rekao sam da nemam ključeve, da ću ih donijeti od kolege. Negdje na pola puta začuo sam pucnjeve, rafale. Žurno sam došao u komandu...Te napadače nisam poznavao. Da su bili iz sela, znao bih ih. Pucali su, napravili zločin i nestali.*”

²⁴ Presuda broj S1 1K 006124 11 Kžk od 25. 01.2012. godine, paragraf 390

Sjećam se da je bila maskirna uniforma, kape nisu imali... Mogu samo nagađati zbog takvog nastupa da su mlađi likovi, nisu ljudi od pedeset. ”

Sud je nadalje cijenio i iskaze oštećenih, i to Ane Brković i Štefice Brković, koje su kritične prilike bile zatočene zajedno s drugim civilima hrvatske nacionalnosti, i koje su u kritičnom događaju ranjene. **Svjedok Ana Brković** je izjavila da nije vidjela kako je bio obučen taj što je pucao, ali kada su se vrata otvorila po završetku pucnjave, navodi „**da je ispred stajao jedan dečko, crn, u crnoj jakni i crnom odijelu, crne kovrdžave kose**“, što značajno odstupa od opisa osoba koji su dali naprijed citirani svjedoci, posebno u dijelu koji se tiče uniforme.

Svjedok Štefica Brković je rekla da se ispred čula galama, da su bile neke žene vani koje su vikale, „*nemojte ih, šta su vam oni krivi*“.

Nadalje, **Anto Papić** čiji je iskaz pročitao na glavnom pretresu, u svojoj izjavi je rekao : “*Sutra ujutro začuo sam kako neko viče da se otvori vrata, i stražar je govorio da mu neće otvoriti i da ide kod komandanta , kada je započela pucnjava u našoj prostoriji, vrata se otvaraju i ponovo je počela rafalna pucnjava iz otvorenih vrata, nisam vidio čovjeka koji je pucao, začuo se galama žena, mene je okrznuo jedan metak..*”

Konačno, Sud je imao u vidu i iskaz **svjedoka Šemse Spahića** koji je u svom iskazu opisivao uniforme koje su nosili pripadnici 7. muslimanske brigade, navodeći slijedeće: “*Drastična je bila razlika. Bili smo najodjevenija jedinica, imali smo svoje ambleme, 7. muslimanska se razlikovala od svih jedinica, po naoružanju i oblačenju. Imali smo zelene trake na rukavu, i svako je to morao nositi na terenu. Nismo imali određene kape, pletene beretke kako je ko imao, nisu bile jedoobrazne. Čizme smo svi imali. U sedmoj su imali i prsluke, rapove, pancire, kako je ko gdje išao. Bili smo u punoj ratnoj spremi.*”²⁵

Nadalje, Sud se bavio i kontadiktornostima koje proizlaze iz iskaza svjedoka Nedžada Sivo i Refika Mujezinovića na okolnost koliko je lica bilo ispred saniteta u Vrhovinama. Naime, prema optužnici, samom događaju ispred Doma, prethodio je događaj ispred saniteta u selu Vrhovine, gdje je, prema optužnici, optuženi Čoloman Jasmin zajedno s još jednim vojnikom, prišao svjedoku Refiku Mujezinoviću, i pod prijetnjom oružja, prisilili su ga da ih svojim autom marke Golf, vozi u pravcu Počulice.

O ovom događaju svjedočili su svjedoci Nedažd Sivo i Refik Mujezinović. **Svjedok Sivo Nedžad**, inače pripadnik civilne zaštite, je bio izričit da je kritičnog dana Refiku Mujezinoviću

²⁵ Transkript od 17.10.2014. godine, strana 14-15

ispred saniteta prišla jedna osoba, koja je nakon kraćeg razgovora, sjela zajedno s njim u auto i otišli su u pravcu Počulice, a što je svjedok, kako i sam to navodi, posmatrao s udaljenosti od desetak metara.

S druge strane, **svjedok Refik Mujezinović** je rekao da su mu tom prilikom ispred saniteta prišla dva nepoznata momka, pitali ga čiji je ovo golf, a potom su, budući da ih svjedok nije smio odbiti, sjeli u auto i krenuli u pravcu Počulice. Nadalje, ovaj svjedok je rekao da su mu ta dva nepoznata vojnika nakon par minuta u mjestu Počulica naredili da stane, s lijeve strane puta je bio Dom, potom je svjedok zaustavio auto, dva nepoznata vojnika su izašla, nakon čega se jedan od njih obratio stražaru (svjedoku A) i tražili da otvori vrata, nakon čega je on rekao da nema ključ, i potom je taj momak pobjegao niz brdo. Svjedok Refik Mujezinović, vidjevši šta će da uslijedi, je autom otišao unazad nekih 100-150m iza krivine, i odatle je čuo pucnjavu, rafale, i nakon 5-10 minuta, ta ista dva momka su se vratili u auto i svjedok ih ponovo vraća pred sanitet.

Konačno, i **zaštićeni svjedok A**, inače stražar ispred Doma je potvrdio da su, dok je stajao ispred Doma, došla dva nepoznata lica, s repetiranim puškama i tražili mu ključeve. Pa nakon što je on rekao da ih nema, otišao u pravcu komande, da bi na pola puta začuo rafalnu pucnjavu, a po povratku iz komande nepoznate vojnike nije zatekao.

Zaključak

Analizirajući iskaze naprijed navedenih svjedoka na okolnost identiteta počilaca, posebno iskaza svjedoka Sivo Nedžada i Refika Mujezinovića, koji na određeni način inkriminiraju optuženog, pa dovodeći ih u vezu s ostalim iskazima svjedoka, Sud nalazi da isti nisu kredibilni u dijelu koji se odnosi na identitet optuženog kao učesnika u lišenju života i ranjavanju zatočenih civila hrvatske nacionalnosti koji su bili zatočeni u Domu u Počulici, budući da postoje značajne razlike u bitnim činjenicama. Naime, jedini svjedok optužbe koji od ranije poznaje optuženog (Šemso Spahić) je bio izričit da vod optuženog u relevantno vrijeme nije bio na području Počulice.

S druge strane, svjedok Refik Mujezinović nije bio potpuno siguran prilikom pokazivanja optuženog u sudnici, iako je, kako je to sam potvrdio, zajedno s njim i još jednim vojnikom, sjeo u golf i odveo ih pred Dom, a nakon pucnjave je ponovo s njima dvojicom došao u selo Vrhovine, tako da je u sudnici rekao da *misli da je to on*. Dakle, radi se svjedoku čija su saznanja najrelevantnija za sam događaj i identitet optuženog, međutim on nije iskazao sigurnost prilikom pokazivanja na optuženog u sudnici, a osim toga nije vršio ni radnju prepoznavanja u skladu s odredbom člana 85. ZKP BiH. Dakle, sam svjedok Refik Mujezinović u pogledu učešća

Čolomana navodi kako „misli“ da je optuženi Čoloman pucao ispred Doma. Ova nesigurnost u tačnost vlastitih sjećanja se kroz direktno i indirektno ispitivanje svjedoka stalno isticala tokom njegovog svjedočenja. Iz takvog kazivanja se mogla formirati samo jasna i čvrsta pretpostavka, ali ne i nedvosmislen zaključak o činjenici. Nemogućnost da se iz njegovog takvog iskaza formira jasan i afirmativan zaključak o učešću optuženog Čoloman Jasmina, Vijeću je izazvala sumnju, a krivica mora biti dokazana van svake razumne sumnje. Dakle, iz svih ovih elemenata svjedočenja Refika Mujezinovića, nije proizašao jasan i nedvosmislen zaključak koji bi bio takve kvalitete da se na njemu zasnije odluka Vijeća o krivici-učešću optuženog Čolomana u kritičnom događaju. Sam iskaz svjedoka mora biti uvjerljiv i logičan, te saglasan svim ostalim dokazima, da bi odluka Vijeća koja se na njemu zasniva, bila jedini moguć razuman zaključak u predmetu. Takav iskaz, generalno govoreći, mora biti takvog kvaliteta da Vijeću ne ostavlja mjesta za bilo kakvu sumnju, a što u konkretnom, iz navedenih razloga, nije slučaj.

Nadalje, jedini svjedok koji je vršio radnju prepoznavanja optuženog, jer ga je, kako je to naveo, vidio kada je u selu Vrhovine prišao Refiku Mujezinoviću, je bio svjedok Nedžad Sivro, ali Sud iz ranije navedenih razloga, nije mogao s potpunom sigurnošću prihvatiti njegovo prepoznavanje kao vjerodostojno. Osim toga, svjedok Sivro nije svjedok na okolnost dešavanja ispred Doma i učesnicima u pucnjavi, budući da je on optuženog, kako to tvrdi, posljedni put vidio kako ulazi zajedno s Refikom u auto u selu Vrhovine, dok su sva ostala njegova saznanja o samom događaju posredna, tačnije ista potiču od stražara i komšija.

Konačno, značajne su razlike i po pitanju uniforme počinitelaca, gdje je Sud vjeru poklonio prije svega oštećenim, kao i svjedoku A, jer su to jedini svjedoci koju su zaista i vidjeli počinioce.

Tako su svjedoci Sivro Nedžad, Refik Mujezinović i svjedok A rekli da su bili u maskirnim unofrmama (s tim da je Refik Mujezinović dodao da misli da su imali neka obilježja na prsima), dok je oštećena Ana Brković rekla da je napadač imao crnu jaknu i crno odijelo. Konačno, svjedok Šemso Spahić je rekao da su pripadnici 7. muslimanske brigade imali svoje ambleme, zelene trake na rukavu, imali su i prsluke, rapove, pancire.

Sve navedene razlike i kontradiktornosti kada je u pitanju identitet počinitelaca (i izgled uniformi), kao i nedostatak drugih potkrepljujućih, kako subjektivnih, tako i objektivnih dokaza na ovu odlučnu činjenicu, dovode u razumnu sumnju tačnost pomenutih iskaza kao i njihov kredibilitet.

V d) Izvještaj 7. muslimanske brigade o izvršenom uviđaju u Počulici

(dokaz T-18)

Konačno, Sud je radi razjašnjenja identiteta počinioca, posebno cijenio materijalni dokaz T-20, obzirom da je Tužilaštvo isticalo da odgovornost optuženog, između ostalog, proizlazi iz ovog materijalnog dokaza.

Naime, radi se o Izvještaju 7. muslimanske (sačinio ga Žunić Šaban) upućen načelniku štaba 7. muslimanske brigade od 24.04.93.g. o izvršenom uviđaju u Počulici, u vezi navodnog napada pripadnika ove jedinice na civile u Domu. Naime, prema navedenom izvještaju, po dolasku na mjesto događaja, zatečena je VP 3. korpusa i stražar Doma koji je obezbjeđivao objekat, pri čemu je uzeta izjava od stražara (to je inače u ovom krivičnom postupku zaštićeni svjedok A). Svjedok A je tom prilikom ispričao svoja saznanja o događaju i zapravo ponovio sve ono što je rekao na glavnom pretresu, navodeći pri tome da su vojnici bili bez ikakvih obilježja pripadnosti nekoj jedinici.

Takođe, u izvještaju se navodi da je VP 325. Brigade dala svoj izvještaj, u kojem je policajac Bešo Fejzulah naveo da su pripadnici Diverzantskog voda **Jasmin i Fahrudin** tražili sanitetsko vozilo da ih prebaci u Zenicu, jer je jedan od njih bio lakše ranjen, uputio ih je izvjesni Sarajlić Sehrudin i vozilom Refika Mujezinovića su prebačeni do Doma, sasuli su po dva okvira i ponovo sjeli u Golf i otišli. Pretpostavlja se da su iz 7. muslimanske, a kao odmazda za njihovog komandira Fehima.

Kada je u pitanju ovaj materijalni dokaz, Sud primjećuje da se u ovom izvještaju koji je sačinjen istog dana nakon kobnog događaja, pominje da su, prema kazivanju policajca Bešo Fejzulaha, pripadnici Diverzantskog voda **Jasmin i Fahrudin** tražili sanitetsko vozilo da ih on prebaci u Zenicu, jer je jedan od njih bio lakše ranjen, i vozilom Refika Mujezinovića su prebačeni do Doma, sasuli su po dva okvira i ponovo sjeli u Golf i otišli.

Međutim, iako se ovdje eksplicitno navodi da su navodni počinioci pripadnici Diverzantskog voda **Jasmin i Fahrudin**, Sud ističe da se radi o posrednom dokazu, budući da su saznanja koja su navedena u ovom izvještaju, potekla od policajca Bešo Fejzulaha. Međutim, ovaj policajac nije predložen i saslušan kao svjedok, odnosno Sud nije mogao izvršiti provjeru, odnosno ocjenu kredibilitnosti ovih navoda kroz direktno i unakrsno ispitivanje, a što je propust Tužilaštva, tako da je Sudu ostalo nepoznato odakle potiču ova saznanja policajca Bešo Fejzulaha. Samo na

osnovu ovog posrednog dokaza, koji na određeni način inkriminira optuženog, Sud nije mogao, bez drugih potkrepljujućih dokaza, van razumne sumnje, zaključiti da je upravo optuženi Čoloman Jasmin počinio krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. Osim toga, u izvještaju se pominje da je jedan od dvojice koji su vozilom Refika Mujezinovića dovezeni pred Dom, bio ranjen, a što svjedok Refik Mujezinović nije spominjao, kao ni svjedok Nedžad Sivo.

Osim toga, Sud je imao u vidu i dokaz T-20, iz kojeg proizlazi da je optuženi Jasmin Čoloman izbačen iz 7. muslimanske brigade iz razloga koji su taksativno navedeni u ovom aktu, a zbog prestupa koje je u nizu počinio u period od 26.05.-28.05.1993. godine, dakle u kratkom periodu nakon što se desila pucnjava pred Domom u Počulici. Međutim, razlozi zbog kojih je on tada izbačen nemaju nikakve veze s predmetnim događajem, odnosno radi se o kršenju discipline koja je propisana Zakonom o službi u OS Armije BiH, iz kojih razloga sama činjenica izbacivanja optuženog iz jedinica nakon događaja u Počulici, se ne može dovesti u vezu s njegovom krivičnom odgovornošću za djelo iz optužnice.

VI ZAKLJUČAK

Prema praksi međunarodnih krivičnih sudova osuđujuća presuda može se zasnivati na neposrednim dokazima, te da pretresno Vijeće ima diskreciono pravo odlučivanja da li okolnosti u određenom predmetu iziskuju potkrepljujući dokaz.²⁶

Prema standardu iz presude Apelacionog vijeća Suda BiH u predmetu *Vuković i dr.*, ne bi se moglo smatrati da je nepravilno ukoliko bi se odluka o krivici zasnivala na iskazu samo jednog svjedoka, ali samo ukoliko je taj iskaz dovoljno uvjerljiv i logičan, saglasan svim ostalim dokazima, kao i da je odluka koja se na njemu zasniva, jedini moguć razuman zaključak u predmetu.

Koristeći diskreciono pravo, razmatrajući sve provedene dokaze, Vijeće je zaključilo da osuđujuću presudu prema optuženom Čoloman Jasminu ne može zasnovati samo na činjenici da je svjedok Sivo Nedžad izvršio prepoznavanje optuženog u istrazi (čije manjkavosti je Sud već ranije obrazložio), na iskazu svjedoka Refika Mujezinovića koji je iskazao nesigurnost

²⁶ Presuda Žalbenog vijeća u predmetu *Kajelijeli*, tačka 170. u kojoj se citira presuda Žalbenog vijeća u predmetu *Niyitegeka*, tačka 92 („Žalbena Vijeće dosljedno stoji na stanovništu da je pretresno Vijeće u najboljoj poziciji da ocijeni dokaznu vrijednost dokaznih materijala te se može, zavisno od svoje ocjene, osloniti na iskaz samo jednog svjedoka da bi se dokazala određena materijalna činjenica“). Presuda Žalbenog vijeća u predmetu *Gacumbitsi*, tačka 72. u kojoj se citira presuda Žalbenog vijeća u predmetu *Semanza*, tačka 153

prilikom pokazivanja optuženog u sudnici kao aktera događaja u Počulici (iako je ovaj svjedok bio navodno s optuženom kod Doma, te ga je nakon toga vratio u selo Vrhovine), odnosno na posrednom dokazu T-18. Za Vijeće, iskazi ovih svjedoka nisu bili dovoljno uvjerljivi kada je u pitanju identitet počinioca, a posebno nisu saglasni s iskazima oštećenih po pitanju opisa počinitelja i uniformi koje su nosili kritične prilike, a što za Vijeće predstavlja odlučne činjenice, iz kojih razloga se u razumnoj sumnji dovode njegova tačnost, logičnost i vjerodostojnost.

Kako je sve navedeno dovelo u razumnoj sumnji tačnost iskaza pomenutih svjedoka, a samim tim u pitanje i njegov kredibilitet u djelu u kojem direktno inkriminišu optuženog, to ga je Vijeće ocijenilo manjkavim i nedovoljno ubjedljivim za zaključak o odlučnoj činjenici da je Čoloman Jasmin počinio inkriminisano djelo.

Osim toga, Vijeće ističe da i u situaciji da su provedeni dokazi nesporno ukazivali na prisustvo optuženog Čoloman Jasmina kritičnog dana ispred doma u Počulici, Vijeće ne bi moglo s sigurnošću utvrditi pojedinačnu ulogu svakog od navodnih počinitelja u radnji izvršenja, budući da ni u samoj optužnici nije precizirana pojedinačna uloga svakog od njih u kritičnom događaju, niti se navodi identitet tog drugog počinioca, niti su se provodili dokazi na te okolnosti. Upravo nepreciznost činjeničnog opisa optužbe kada je u pitanju uloga odnosno doprinos u počinjenju predmetnog krivičnog djela, je dodatno uticalo na zaključak Suda u pogledu krivične odgovornosti optuženog.

Nadalje, sve činjenice koje idu na štetu (in peius) optužene osobe moraju se sa sigurnošću dokazati, a ako se to ne postigne, uzima se kao da one i ne postoje. S druge strane, sve činjenice koje idu u korist (in favorem) optužene osobe, uzimaju se da postoje i onda i kad su utvrđene sa vjerovatnošću. Ako se i nakon savjesne ocjene dokaza "pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima" dileme ne razjasne, onda se prema članu 3. stav 1. ZKP BiH "svako smatra nevinim za krivično djelo dok se pravosnažnom presudom ne utvrdi njegova krivnja".

Stav 2. istog člana Zakona, utvrđuje princip *in dubio pro reo* prema kome kada postoji "sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, Sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog". U situaciji kada postoji dilema oko neke pravno relevantne činjenice, odnosno elementa krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, ovaj princip podrazumjeva primjenu ne samo blaže kazne, nego i oslobađajuću presudu. Nadalje, odredba člana 284. tačka c) ZKP BiH propisuje da "ako nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo za koje se optužuje, sud će donijeti presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe".

S tim u vezi, Vijeće je primjenom principa *"in dubio pro reo"* prema kojem Sud neku činjenicu, temeljem ocjene dokaza, može smatrati utvrđenom tek kada se na glavnom pretresu uvjeri u njeno postojanje i kada u tom pogledu više nema dvojbe, usljed nedostatka dokaza, primjenom odredaba člana 284. tačka c) u vezi sa članom 3. ZKP BiH, optuženog Čoloman Jasmina oslobodilo od optužbe.

VII ODLUKA O TROŠKOVIMA POSTUPKA I IMOVINSKOPRAVNOM ZAHTJEVU

U skladu sa članom 189. stav 1., a imajući u vidu da je Vijeće optuženog Čoloman Jasmina oslobodilo optužbi, troškovi krivičnog postupka, kao i nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada branitelja, padaju na teret budžetskih sredstava.

Obzirom da u toku krivičnog postupka oštećeni nisu postavljali imovinsko-pravne zahtjeve, Sud u ovom dijelu nije ni odlučivao.

Pravni savjetnik-asistent

Aida Bešlija

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA**

Halil Lagumdžija

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba vijeću Apelacionog odjeljenja Suda BiH u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema pismenog otpravka presude.

VIII DOKAZI

Prilog I

LISTA MATERIJALNIH DOKAZA TUŽILAŠTVA

- T-1 Zapisnik o prepoznavanju osoba, svjedok Nedžad Sivro, Tužilaštvo BiH broj T20 0 KTRZ 0000200 07 od 21.05.2014. godine, zajedno sa Fotoalbumom broj T20 0 KTRZ 0000200 07 od 20.05.2014. godine
- T-2 Zapisnik o saslušanju svjedoka Sivro Nedžada, Tužilaštvo BiH broj: T20 0 KTRZ 0000200 07 od 07.05.2014. godine
- T-3 Zapisnik o saslušanju svjedoka Spahić Šemse, Tužilaštvo BiH broj: T20 0 KTRZ 0000200 07 od 4.6.2014.
- T-4 Zapisnik o saslušanju svjedoka Brković Sofije, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 17-04/2-04-2-224/07 od 22.02.2014. godine
- T-5 Zapisnik o saslušanju svjedoka Brković Ane, Tužilaštvo BiH broj: T 20 0 KTRZ 0008981 14 od 23.06.2014. godine
- T-6 Istorija bolesti broj: 783 od 24.04.1993. godine sa anamnezom; Otpusnica iz bolnice Zenica i postoperativni list; Otpusnica iz bolnice dr fra. Mate Nikolić od 02.05.1993. godine.
- T-7 Istorija bolesti bolnice Zenica od 24.04.1993. godine, otpusnica i postoperativni list.
- T-8 Istorija bolesti, broj 782, snimak pluća, postoperativni list iz bolnice Zenica.
- T-9 Zapisnik o saslušanju umrlog svjedoka Papić Anto, broj: 17-04/2-04-2-317/07 od 20. 03.2007. godine; Izvod iz matične knjige umrlih Papić Anto, broj: 02-13-3-338/2014 od 20.6.2014. godine;
- T-10 Odluka o proglašenju ratnog stanja "Službeni list R BiH", broj: 7 od 20.6.1992. godine
- T-11 Odluka o ukidanju ratnog stanja "Službeni list R BiH", broj: 50 od 28.12.1995. godine
- T-12 Uredba sa zakonskom snagom o oružanim snagama R BiH "Službeni list R BiH" broj: 4

od

20.5.1992. godine

T-13 Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća obrane "Narodni list HZ Herceg Bosna", broj: 1, rujan

1992. godine

T-14 Mirovni sporazum UNPROFOR, februar 1994. godine

T-15 Ovjerena kopija Dnevnog obavještajnog izvještaja, br. 263/93, Glavnog stožera HVO, str. pov. 03-442/93 od 20.05.1993. godine, ERN broj: 0213-1632-0213-1634

T-16 Ovjerena kopija Zbirnog borbenog Izvještaju za dan 16.04.1993. godine Glavnog stožera HVO, str. pov. od 17.04.1993.godine, ERN broj: 0617-2036-0617-2039

T-17 Ovjerena kopija Biltena dnevnih događanja za dan, 18.4.1993. godine, R BiH HZ Herceg Bosna, Hrvatsko vijeće obrane Uprava vojne policije Odjel opće i prometne VP-e, broj: 02-4/3-02-971/93 od 19.4.1993. godine, ERN broj: 0154-499-0154-4501

T-18 Ovjerena kopija izvještaja načelniku štaba 7. muslimanske brigade, broj: POV. 228/93 od 24.4.1993. godine

T-19 Izvod iz vojne evidencije (VOB-8) za Čoloman Jasmina, Federalno ministarstvo za pitanje boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata, pov.broj: 07-03-200-1/14 od 05.06.2014.godine

T-20 Ovjerena kopija Izvještaja 3. korpusa 7. muslimanske brigade, Služba vojne bezbjednosti broj: PM-488/93 OD 31.05.1993. godine - Izricanje disciplinske mjere isključenja vojnika Čoloman Jasmina i njegovo stavljanje na raspolaganje SNO Zenica

T-21 Potvrda AR RBIH 3. korpus oružanih snaga - Zenica VJ – 5083 od 10.4.1993. godine na ime Čoloman Jasmin

T-22 Izvodi iz kaznenih evidencija, Ministarstvo unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog Kantona, broj: 08-04/7-4-04-2-2-371/14 od 15.05.2014. godine za Čoloman Jasmina, sin Muhameda, rođen 10.09.1975. godine

T-23 Izvod iz operativne evidencije za Jasmina Čolomana PU I od 14.05.2014. godine

- T-24 Ministarstvo unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog kantona, Sektor za administraciju,
broj: 08-05/7-13-5-470/14 od 20.05.2014. godine, fotokopija kartona prebivališta za
Čoloman Jasmina od 30.10.1987 i fotokopija obrasca L.K.-OI-5, o licu sa fotografijom
- T-25 Izvod iz matične knjige umrlih Vidović Jozo, broj: 89/94
- T-26 Izvod iz matične knjige umrlih Vidović Ivo, broj: 64/93
- T-27 Izvod matične knjige umrlih Papić Pero, broj: 68/94
- T-28 Izvod iz matične knjige umrlih Jurčević Jozo, broj: 02-13-3-339/2014
od 20.6.2014. godine
- T-29 Izvod iz matične knjige umrlih Čeko Kata, broj: 03-12-202-1611/14
od 20.6.2014. godine
- T-30 Izvod iz matične knjige umrlih Stojak Kata broj 01-02-200-37/00 od 25.02.2000. godine
- T-31 Zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta, Tužilaštvo BiH broj T20 0 KTRZ 000 8981 14
od 02.07.2014. godine i to: 1 puščano zrno i deka koji su sastavni dio zapisnika

Prilog II

LISTA MATERIJALNIH DOKAZA ODBRANE

- O1/1 Zapisnik o saslušanju svjedoka Sivro Nedžada, Tužilaštvo BiH broj: T20 0 KTRZ 0000200 07 od 07.05.2014. godine (T-2)
- O-2 Zapisnik o saslušanju svjedoka Spahić Šemse, Tužilaštvo BiH broj: T20 0 KTRZ 0000200 07 od 4.6.2014. (T-3)
- O-3 Zapisnik o saslušanju svjedoka Brković Sofije, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 17-04/2-04-2-224/07 od 22.02.2014. godine (T-4)
- O-4 Zapisnik o saslušanju Štefice Brković od 22.02.2007. 07-04-2/2-04-2-233/07
- O-5 Zapisnik o saslušanju svjedoka Brković Ane, Tužilaštvo BiH broj: T 20 0 KTRZ 0008981 14 od 23.06.2014. godine, uložen u spis kao dokaz Tužilaštva (T-5)
- O-6 Zapisnik o saslušanju Brković Ane iz SIPA 21.02.2007. godine broj 17-04/2-04-2-222/07
- O-7 Zapisnik o saslušanju umrlog svjedoka Papić Ante, broj: 17-04/2-04-2-317/07 od 20. 03.2007. godine; Izvod iz matične knjige umrlih Papić Anto, broj: 02-13-3-338/2014 od 20.6.2014. godine; (T-9)
- O-8 Zapisnik o saslušanju svjedoka „A“ broj: T20 0 KTR 00002000 07 od 25.02.2014. godine
- O-9 Izvod iz matične knjige umrlih Vidović Ivo, broj: 64/93 (T-26)
- O-10 Izvod matične knjige umrlih Papić Pero, broj: 68/94 (T-27)
- O-11 Izvod iz matične knjige umrlih Vidović Jozo, broj: 89/94 (T-25)

- O-12 Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog broj T20 0 KTRZ 0008981 14 od 15.07.2014. godine
- O-13 Potvrda AR RBIH 3. korpus oružanih snaga - Zenica VJ – 5083 od 10.4.1993. godine na ime Čoloman Jasmin (T-21)
- O-14 Izvod iz vojne evidencije (VOB-8) za Čoloman Jasmina, Federalno ministarstvo za pitanje boraca i invalida odbrambeno – oslobodilačkog rata, pov.broj: 07-03-200-1/14 od 05.06.2014.godine (T-19)
- O-15 Uvjerenje MO broj 07/14-03-1-2-2155/15 od 07.04.2015. godine za svjedoka Avdić Zihreta
- O-16 Snimak sa Google, mjesto, mz Počulica (naselja Počulica, Vrhovine, Prnjavor)
- O-17 Fotografija sa prilazom Društvenom domu Prnjavor- MZ Počulica
- O-18 Fotografija, prilaz Društvenom domu Prnjavor sa bočne strane.
- O-19 Fotografije bivšeg objekta saniteta na raskrsnici u naselju Vrhovine